

Fem helt nya
och mycket wackra
Herde,

W i s o r,

Den Första:

Först i Wärens spåda grynnne &c.
Sjunges som: Kulen Höst med rågn och töfn &c.

Den Andra:

Den som längtar til at lära &c.
Sjunges som den första.

Den Tredje:

Jag swär sad' Malin wid min hy &c. ✓

Den Fjerde:

Ädlaste gåfwa som Skaparen gifwit &c.

Den Femte:

När Lyckan flygtigt swärfwar &c.

De tre sista: Sjungas under sina egna
bekanta Melodier.

Besle, tryckt hos Ernst Peter Sundqwist 1802.

I.

Först i Vårens spåda grynnne, geck Aman-
dus om en dal, Och i ganska gladlynt
lynnne hörde på Fru Nectiergal, Efter hvi-
kens hufwa lång Djuren höllo dans och språng.

2. När han såg alt hwad der skedde Tog
han och sin Pipa fram, Och sin hand till Spels
beredde, Ståldt sig mot en Eke, stam Der Fru
Nectiergal satt qwar, Och med honom, hon
gaf svar.

3. Venus kom från närmsta lunder, med en
sager Jungfru, släck, Märkte på Naturens un-
der, Stadna licet med sin släck, Bad de wille
lyfna til, hwad af detta wara will.

4. Nyfke, som för andra sköner, Hörde först
med alswar på, Tog af marken, som stod grös-
ner snart ett Blomster då och då, Bandt ihop
en konstig Crants af de sägraste där fanns.

5. Hör, sad' Hon Fru Venus wåna, Och
i Systrar af mitt fjön, Må jag skal hans Pi-
pa låna, gifwan denne Crants til lön, Han
som spelar wid den Ek, der som djuren hålla lek.

6. Venus

6. Venus sade: Glicka lilla, är din frihet
ren försäld, Ackta dig, at dig går illa, Om
du råkar i hans wäld? Ackta dig, at du ersar;
Pipan Foglen hållt bedrar.

7. Nej Fru Mor, Nej, nej, Fru Fröjia,
aldrig någon sin nån' dag, Skall han få mitt
sinne böja, aldrig skall det taga lag, Före skal
Himlen smälta bort, Wilda hafwet blifwa tørt.

8. Gör då hwad dig gjöra lyster, Tag dig
sjelf ditt fria wahl, än et ord wår sata Syst-
er, ropo hwar af Venus tal, än et ord gör och
din flit, at du honom sjelf får hit.

9. Der med hon ifrån dem hastar, I en
nådt och lätt gång, Crantsen i hans händer
kastar, Som uppå sin Pipa sång: Hör Aman-
dus sade hon, lär mig denne Pipe, Thor.

10. Crantsen will jag dig förära, Som jag
dig i handen bar, Will jag dig förära, Som jag
dig i handen bar, Will du något mer begära,
Tag då alt ehwad jag har, Men med sådant
förbehåld, at min wilja blir dit wäld.

11. Utas hennes Guda-Tycke och des anlets
deilighet, utas hennes alt för mycke, Som jag
ens ej nämna wet, Siudde alt Amandi blod,
Så at han i undran stod.

12. Ej Guddinna! werldens under, Sado
han: gack bort från mig, Söker du i Skogens
lunder, någon, som kan låra dig; gack til Gu-
dar, Guda-barn hwad skal Silke hop med garn?

13. Du äst Silket det jag Söker, du äst
Gudars, Guda-Son; Wällugt på dit altar rö-
ker,

ter, Om din Gunst är någon mon! lär, ell'
lån mig konsten din, den jag önskar vara min:

14. Gjerna skal du den så lära du Natu-
rens dyra skatt, Som äst bland ditt Eön en
ära, Främst i deras ordning satt; Men det höfs-
wes tid thertil, Om du henne lära wil.

15. Hon med honom, han med Henne, Fölgs
des åt i Kjärlighet; Nu, om dessa sälla Twenne,
Jag ej mera nämna wet. Venus sade: Slickor
små, Sad' jag ej det skall' så gå.

Den Andra:

Den som längtar till att lära Slicka sig i th
den rått, Han skal genast här så höra
ett båd' nytt och artigt sätt, märk Pros-
essen politiskt som jag här upreksna wil, han
bör kunna se och blunda wända både af och till.

2. Under stundom bör han vara hållsten af-
na Rås och Hund, Hållsten Öre, hållsten Ha-
re stundom döf och stundom dum, Stundom
Herre? stundom wärre än en Wonde med sin
Poa, Stundom lika med de Rika som ha
Guld och grönan Skog.

3. Stundom bör han vara rolig tack att in-
gen sker förenär under stundom ganska rålig böja
sig båd' fram och twär, kessa facta noga
ackta Herrskapets ynnest såsom glas krusa buga
sällan lugna, weta Pilja hut från kas.

4. Detta

4. Detta är min nya lära, som på tidens
flyttor går, Tiden kan wäl alt förtära fast den
än om intet rår, Ty kan ändras och förwän-
das bland alt annat detta bruk, låt så vara
jag wil swara skjut då den som Han är sjuk.

Den Tredje:

I.

Jag swär sad' Malin wid min Hy och wid
then Eld som mig plår bry, at Pehr den
enda Gossen är som jag wil hålla fjär, Han
är i dans så snell och wig, Han wet så artigt
buga sig En sådan far bör endast äga mig.

2. Sen såg hon Wärrens hurtighet, Som
hatten rätt uppsatta wet Och som med nya E-
den kan ta ljud från Hundra Man Stor sak
sad' hon i Pehr och fler En annan Karl kan äls-
kas mer, med huld och här jag mig åt Wärs-
ten gjer.

3. Så seck wär Malin Nisse se Som kom-
mer Folk så snart att se med gnyckeri af tusend
slag kan roa femton lag, Stor sak sad' hon i
Wärrens tro; in Nisse blifwa skal min ro all
lust och nöje skall nu hos oss bo.

4. Straxt kom ther fram en annan bus, thet
war Herr Johan Kladd på Ruff, hans stolta
mine, Hans granna Räck Hans hår, hans
pudrad läck, Stor sak sad' hon i Nisse nu,

na

nu vill jag bli Herr Johans Fru Jag wet
han är en Karl så fiäckt som ju.

5. Upskrifas kan en döf och blind Men al-
drig Guckans bleka kind, En gammal trädgård
kan bli ny men aldrig Grietors hy, Ett Lög
af år går snart förbi när Malin börjar gam-
mal bli då är det ute med alt Griert.

6. Så kom then gamla Pehr igen, Then
första öfvergifna wänn och wiste sin olycka
fram at han war bleswen lam, Stor sak sad'
hon min kära Pehr, Du är mig alltid lika kår,
Kom såg din Mening fritt du har mig här.

Den Fjerde:

Udlaste gåsman som Skaparen gifwit är at
ha frihet i wilja och Själ, Frihet snart
bättre är än sjelfwa lifwet bättre är dö än
leswa en träl.

2. Detta betänk Min wän på på at sika
till at bortbyta det bästa du har Frihet och
tråldom sig sällan förlika Frihet far bort, men
tråldom blir qwar.

3. Nu jag begärar allenast få weta hwar-
före alla söka bli träl, Frihet och kärlek alt så
dant de sätta Gjerna å sido båd' wilja och
Själ.

4. Wiljen i weta hwarföre så mången låter
sig snärja i tråldomsens garn, Adam skall swa-
ra för denna här gången Ewa bedrog, så gide
och des Barn.

..

..

..

Den

Den Femte:

I.

När lyckan flyktigt swärfwar På werldsens
wida fält, Jag ej för ofall bäsvar uti
mitt herda tält Men lefwer nögd och fri Och
i mitt sinne jäfwar Et präktigt slafweri.

2.

När sjelfwa lasten klifwer på werldsens thron
med pock, Och åran årswad blifwer Utas en
nedrig flock; Med frögd jag dygden ser Och ur
min foja drifwer De laster jag beler.

3.

När sjelfwa dygden lyser uti en menlös själ,
När ädla tankar hyser En nedrig slaf och träl,
Då wördar jag det mer, Än när som flården
pyser Inunder sårgat ler.

4.

När såfång lyfnad drifwer de wika sinnen
an: Och dem för mödan gifwer En dunst et
fluslat glam: Min tanka i sin högd Til alla nö-
jen klifwer Och är i dem förnögd.

5.

När solt hwart ögonblick flistar sin önskan
och sit tal, Och som en fläder wifstar För tu-
send nöjes wal, Då nyttjar jag i frid Den lag
som dygden flistar Och röres ej derwid.

6. Jag

6.

Jag räknar det för heder At sälja mina får,
Min lycka gräfs ej neder Om jag ej mera rår:
Af frid jag gläder mig Fast jag mig måst till-
reda Mot odjur föra frig.

7.

Och fast mig än kan tryta Et wida kuns-
nigt namn. Deras kan jag dock skriva Jag
kåns af mina lamb, Min pipa wördas så; At
jag ej ens wil byta Med Spiror som ej rå.

8.

Så nötes mina dagar Af tiden och mig sjelf,
Jag fring min foja jagar Och fiskar i min ålf!
Och min Herdinna wet, Hur nögda får-
leks lagar Fins i wår enslighet.

Exemplaret kostar 1 R.